

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

389.6

Szerző:
Cím: *A főváros az új kölcsönből akarja kifizetni régi hitelezőit*

Forrás: *Pesti Tőrszde*

Bn
(Hely)

1926. 2. 4.
(Idő)

(Köt. v. füz.) (Oldal)

Hely

Idő *"1926"*

Személy

Helyszám

A főváros az új kölcsönből akarja kifizetni régi hitelezőit

Eddig két kölcsönajánlat érkezett be, még kettő jelezve van — Az eddigi kölcsönajánlatok 10—30 millió dollárt kínálnak — A fővárosnak minimálisan 15 millió dollárra van szüksége a legsürgősebb beruházásokra — Egy kis humor a kölcsönügy körül

Akik a főváros életének ütőerén tartják a kezüket, jóleső kacagással fogadták annak az ujdonsült pénzügyi politikusnak a megállapítását, hogy a főváros csak akkor kaphat külföldi kölcsönt, ha „pontos kalkulációval és könnyen megérthető fényképekkel ellátott szép prospektusokon kifejtik, hogy a kölcsön tényleg lukratív, rentabilis vállalkozásokat jelent a főváros számára. Ez egy újabb külföldi kölcsön sine qua non-ja. Ha ezt nem csinálják meg, akkor a főváros a külföldön semmiféle hitelt nem kaphat.“ Ne higgye senki, hogy e cikk írója a fenti sorokat kitalálta, vagy valamelyik kabaré-konferanszió ajkairól hallotta. Az idézőjelek eléggé mutatják, hogy idéztünk és — komoly sajnálkozással — kell hozzátennünk, hogy az idézet nyomtatásban is mejelent.

Pedi már csak az nem tudta, aki nem akarta tudni, hogy a főváros előtt már két komoly kölcsönajánlat fekszik, melyek közül az egyiket Weisz Fülöp, a másikat Krausz Simon tette le a polgármester asztalára, mindkettő olyan komoly külföldi nagy pénzcsoportok nevében, melyeket

sem Weisz Fülöp, sem Krausz Simon nem látogattak úgy meg, hogy a hönük alatt szép fényképekkel ellátott, könnyen érthető prospektusokat vittek volna.

Valószínűleg meg se látogatták a pénzcsoportokat, mert hisz nem tudnk róla, hogy akár az egyik, akár a másik bankvezér legutóbb Amerikában járt volna. Elég volt egy-két levél, egy-két kablogramm fényképek és prospektusok nélkül. Elég volt egy-egy név,

Weisz Fülöp, Krausz Simon. Ezeket az aláírásokat ismerik — tengerentúl is. Ezekhez nem kell se fénykép, se prospektus, se egyéb naivitás. Ha még megjegyezzük, hogy aki az idézettel magát és pénzügyekben való tájékozottságát kompromittálta — törvényhatósági bizottsági tag, ki tehát hivatalosan lesz dönteni a fővároshoz beérkezett kölcsönajánlatok fölött, újabb megerősítést adott annak a régi igazságának: *parva sapientia regitur mundus!*

Speyereék és Morganék ajánlata

A tény az, hogy a főváros előtt jelenleg két kölcsönajánlat fekszik. Az egyik a Speyer-bankház ajánlata, melyet Weisz Fülöp adott át, a másik a Morgan Livermore & Co. bankház nevében Krausz Simon adott át Sipőcz Jenő dr. polgármesternek.

Mindkét ajánlat beérkezése már hetekkel ezelőtt jelezve volt, tény azonban, hogy csak a napokban adták át a városházán.

A Speyer-bankház nevében Richard Northon is meglátogatta a polgármestert, aki a bankárokkal minden egyes alkalommal szóbelileg is informáltatta magát ajánlatuk feltételeiről és előnyeiről. Állástoglalás még semmiféle fórum részéről nem történt, sőt az ajánlatokat még csak nem is ismerik a városházán. Senki. Sem a pénzügyi osztályban, sem az alpolgármesterek még nem látták az ajánlatokat, melyekről a polgármester sem kíván nyilatkozni, mivel azokat először a tizenkettes, úgynevezett kidömlő bizottság-éle akarja vinni. Mivel a tizenkettes bizottságnak a feladata ugyanis megállapítani a költségvetést, annak hiányait, a hiányokra fedezetet találni, illetve kidömlőni és végül elvileg dönteni, hogy a szükségesség beruházásokra melyik kölcsönajánlat mu-

tatkozik a legalkalmasabbnak. Valószínű, hogy

a tizenkettes bizottság nemcsak elvben, hanem tényleg el fogja dönteni a kölcsön sorsát,

mert nem valószínű, hogy akár a pénzügyi bizottság, akár a közgyűlés dezavualja a törvényhatóság kiválasztott pénzügyi szakértőt, a pénzügyi színhadrión döntését valószínűleg minden fórum akceptálni fogja.

A színhadrión pedig egyelőre még mindig a főváros költségvetését tárgyalja. Még kemény dió. Vagy inkább nagy akadályverseny, melyhez az akadályokat eddig felváltva szállította a belügyminisztérium és a pénzügyminisztérium. A költségvetés tárgyalása ugyanis már egypárször megsejtenett azon, hogy tulajdonképpen mennyibe is kerül majd a főváros adminisztrációja. Természetes, hogy itt megakadtak, mert itt elsősorban nem az a fontos, hogy mennyi tinta, toll és papír fogy majd el 1926-ban a városházán, hanem, hogy

hány milliárdot kell beállítani a tisztviselők és alkalmazottak fizetésére.

A tisztviselői létszám pedig még ma sem végleges, a belügyminiszter ugyan már elfogadta a státuserendezést, a pénzügyminiszter azonban még csak most tanulmányozza a belügyminiszter által elvben már elfogadott státuserendezést. Amíg a státus véglegesen rendezve nincs, addig a költségvetés legfontosabb része, a tisztviselők és alkalmazottak fizetésének tételei sem állapíthatók meg s a tizenkettes bizottság nem térhet előre. Eddigi tapasztalásai nem is tekinthetők egyebeknek mint előzetes megbeszéléseknek, melyekben bizonyos irányelvek felől igyekeztek tisztázni a nézeteket s amelyekben néhány új adócnemről